

ere 10 eller 20 Familier i Tallet, der ikke have Raad til at staae os en Præst eller en Kirke, skulle forblive utilfredsstillede i vor Samvittighedsnød? Er det ikke en Tale, som kan komme til at lyde, og netop med Henvisning til Forholdenes Logik lyde saa stærkt, at det kan være vanskeligt at staae imod? Og selv om den høitærede Minister — hvad jeg ikke tvivler om, naar han udtaler det — mener, at han vil være stærk nok til at staae imod, hvem borger os da for, at han til den Tid er paa denne Plads, saa at han kan komme til at gjøre den Modstand, som han ganske sikkert vilde gjøre?

Jeg deler, hvad ogsaa allerede er vitterligt efter min første Udtalelse, den Anskuelse, som det ærede 2de Medlem for 1ste Kredts (Krieger) gjorde gjældende, at denne Sag bør være Gjenstand for en alvorlig og omhyggelig Overveelse i et Udvalg, hvor Enkeltdeberne i Lovforslaget først ret udtømmende ville kunne komme frem. Af denne Grund skal jeg ikke komme ind paa disse; kun et Par ganske enkelte Bemærkninger være det mig tilladt at gjøre til et Par af de Foredrag, som ere hørte her i Salen fra andre Pladser end Ministerpladsen. Det ærede 5te Medlem for 2den Kredts (Haffner) holdt igaar et Foredrag, der ganske vist gjorde ikke saa lidet Indtryk her i Salen. Dette turde dog maaskee nærmest have sin Grund deri, at dette Foredrag, saaledes som det ogsaa strax efter blev bemærket af et andet æret Medlem, holdt sig i stor Almindelighed, i saa stor Almindelighed, at Udtalelserne ikke ret kom til at bære hen paa den enkelte foreliggende Sag. Saalænge Udtalelserne holdes saa almindeligt, ere vi Alle enige; vi Alle — der er vist neppe Een, der er derimod — sige, at der er grumme Meget, vi kunde ønske anderledes; vi ønske slet ikke, at man skal staae sig til No, at Tilstanden skal stivne og blive, som den er, vi ønske tværtimod, at det skal blive Gjenstand for den omhyggeligste Overveelse og kjerligste Omhu, om der kan tilveiebringes en bedre Tingenes Tilstand paa dette Gebeet, end der for Tiden er. Men Spørgsmaalet er, om det, der foreligger, er det rette Middele, og om ikke noget Andet forstyrres ved, at man vælger dette Middele, og i saa Henseende troer jeg, at den ærede

Taler intet Beviis præstere. Naar den ærede Taler ligesom bebreidende sagde: Forrige Gang henviste man Sagen til Landemoderne, denne Gang henviser man Sagen til Kirkecommissionsen, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at den ærede Taler jo selv, hvis jeg ikke tager feil, var med til at henviser den til Landemoderne; i alt Fald troer jeg ikke, han underkjendte den Betragtning, som dengang gjorde sig gjældende, at der maatte staaes Bidrag fra Folketirkens Side, og naar nu Henvisningen til Kirkecommissionsen kommer frem, da er dette jo dog saa naturligt, naar det netop fra Regjeringen samtidig med Forelæggelsen af Lovforslaget udtales, at det er en saadan alvorlig og rolig Overveelse, der gavner og baader paa dette Gebeet. Det ærede Medlem sagde selv, at der skulde gaaes frem efter moden Overveelse, men dermed er det ogsaa heelt vel foreneligt at gaa den Vej, som vi tilraade, der ønske, at dette Enkelte ikke skal staaes fast uden en saadan rolig Overveelse, men skal tages med under den hele almindelige Overveelse. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kredts (Bloug), der iøvrigt idag i sit Foredrag yttrede Udskilligt, som paa ingen Maade staaer i Modsetning til den Hovedopfattelse, som jeg har ønsket skulde være den almindelige af dette Forhold, sagde, at det var Almuens Ønske, at denne Lov blev vedtagen, og navnlig den fattige Almues. Ja, var det virkelig i den Grad, som man efter disse Uttringer skulde formode, den store Almues Ønske og indstændige Bøn, at noget Saadant allerede nu skulde gjøres, vilde jeg vistnok føle mig svagere i min Modstand; men er det en Kjendsgjerning, man kan paaberaabe sig? Er det ikke en Kjendsgjerning, at der i lang Tid daglig er strømmet Adresser ind fra dette mentige Folk, fra Almuen, fra Bønder og Borgere om, at man vil modsætte sig denne Lov, at man endelig ikke maa gjøre dette Frimenighedsforslag til Lov? Hvorledes kan man paa eengang see dette og saa dog sige, at det er et stærkt Ønske hos Almuen, at dette Lovforslag bliver til Lov. At det særligt skulde være den fattige Almues paatrængende Bøn, troer jeg nu slet ikke, og i alt Fald siger jeg som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kredts (Madvig), at den fattige, den trængende Deel af Almuen kan allermindst